ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Бодљикаво прасе

Уредништво и администрација: Београд, Добрачина 30/II

Примеран 5.— динара

Претплату прима «Преса» за продају новина и часописа Београд, Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 48.— дин., полугодишње 96.— дин. годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА 26 АВГУСТА 1944 — БРОЈ 144 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

РАЗГОВОРИ УГОДНИ...

— Ви сте авијатичар!
— Да, а пре тога сам био заповедник подморнице. Не знам шта ћу сад да радим.
— Како то!
— Па авион ми је пао у море, а подморница ми је одлетела у ваздух.

УНИВЕРЗИТЕТ БИБЛИОТЕКА БЕОГРАД

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

ПОВОДОМ САСТАНКА ТИТО—ШУБАШИЋ—ЧЕРЧИЛ

Рим, 26 август

Састанак Тита, Шубашића и Черчила у Риму протекао је у сердачним разговорима. Том приликом, срдачност је манифестована и тиме, што је извршена размена поклона. Тито је поклонио Шубашићу једну госпођицу из харема, Шубашић Черчилу кутију југословенских »Регалитас« цигара, Шубашић је поклонио Титу Орден за заслуге на убијању Срба, а Черчил је и једном и другом — обећао помоћ и гарантије...

СЛУЧАЈ ПОЉСКЕ

Женева, 26 августа

Пошто за Пољску постоје неколико емигрантских влада, Пољаци намеравају да туку светски рекорд у том правцу. Секула Дрљевић послао је Пољацима следећи телеграм:

»Само напред. И ја сам основао владу и прогласио се претседником црногорске владе иако се у Црној Гори не налазим. Није то тешка ствар. Што више положаја, то бољи приходи, а то је најважније на данашњој скупштн. Срдачно честитам. Ваш Секула.«

ЈОШ ЈЕДНА ИЗЈАВА ГОСПОЂЕ РУЗВЕЛТ

Вашингтон, 26 августа

Госпођа Рузвелт, војни и дипломатски коментатор господина претседника Франклина Рузвелта, изјавила је претставницима сифражетске Лиге у Америци следеће:

»После рата, одузећемо Паризу право диктирања моде.«

Мис Евелин Бекер је на то упитала:

»Шта се може конкретније очекивати у том правцу после рата!«

Госпођа Рузвелт је изјавила да ће:

»Моду ћу диктирати ја. Мој шарм и моја љупкост, довољна су гаранција за то.«

БЕНЕДЕТО КРОЧЕ ОБЈАШЊАВА СВОЈУ ОСТАВКУ

Београд, 26 августа

Како јавља амерички новинар Хенри Ц. Пакард, Бенедето Кроче, прослављени филозоф, писац »Естетике« и бивши министар без портфеља у Бономијевој влади упутио је једно писмо свом бившем министру претседнику у којему објашњава разлоге своје оставке.

У писму се између осталог каже:

»... међутим, с једне стране љубазно наваљивање и молбе савезничке команде, а с друге племенита илузија да ћу моћи да допринесем обнови Италије, нагонили су ме да прихватим положај. Кажем илузија, јер одмах оно што ме окружи, горко ме је разочарало. Наишао сам на људе интриганте, који су се бринули само за своје личне интересе, установио сам да ни један од нас нема иза себе народ...«

Сада Бенедето Кроче у својој вили у Соренту заиста може много у самоћи да размишља, после своје авантуре, о лепоти и племенитости илузија...

ВАНРЕДНА ОВЛАШЋЕЊА ЗА МОРИСОНА

Лондон, 26 августа

Морисон, министар за информације у Енглеској, затражио је од Черчила ванредна овлаштења. Он је захтевао да му се дозволи да лично ухапси сваког онога, ко затражи нека објашњења по водом »V 1«. Ово питање решавало се на тајној седници владе у Лондону. Пре него што је овлаштење требало да буде изгласано, упитао је Черчил:

— Колега, идеја није лоша, али пре тога, шта коначно мислите да предузмете против V 1!

Морисону је нагло позлило. Седница је прекинута и одгођена.

Он жели да постане новинар...

Седне читаоц увече, код куће или у кафани, рашири новине и чита. Прочита оно што га интересује. Ако му се нешто допадне каже:

— Сила је овај новинар, одлично пише.

Не помисли он колико је муке имао тај новинар док је постао »сила«, и колико је тежак новинарски »занат« у почетку.

*

Осване једног дана у редакцији неки младић. Каже, нови сарадник. Гледају га његове будуће колеге помало сажаљиво. Гледа и он њих, али са интересовањем.

Добија он прва упутства.

— Ви као најмлађи треба да слушате старије колеге. Ако нешто не знате ви их упитајте.

Један старији колега каже:

— Држи се ти овога: Није за новине, ако пас уједе дете, већ ако дете уједе пса. Другим речима, треба да пронађеш сензације које занимају публику.

*

Пође он да тражи сензације. Иде улицама и гледа око себе, четворе очи отворио.

На једном углу гомила света. Вади нотес и оловку и гура се кроз гомилу света. Види: на калдрми лежи онесвештен човек. Распитује једног очевидца шта се догодило?

— Ритнуо се коњ и ударио овог човека у стомак.

Очевидац прича: познаје овога човека, зна му име, зна чак и како се зове коњ и који је број кола...

Сарадник разочаран враћа нотес и налив-перо у џеп.

— Бар да је човек мртав, још би некако ишло, или да се човек ритнуо па оборио коња...

*

На једној пијаци свађају се два пијана човека. То није ни важно. Важно је да један другог хоће да закоље.

Стоји сарадник и посматра.

— Васо, ти си мени узео паре, — понавља један непрекидно са упорношћу пијаног човека.

— Лажеш, — вели други и маше ножем.

Пошто је први био истрајан у тврђењу да му је Васо узео паре, други га је оборио на земљу показујући најозбиљнију намеру да га закоље.

Сарадник већ види у машти трећу страну листа: »Језиво убиство усред дана«. Вади нотес и оловку. Почиње нешто да пише и моли Бога да се убиство догоди. Али, то се није догодило јер се »убица« предомислио.

*

Три су дана прошла без икаквих сензација. Свет као да се сложио против новог сарадника: нити ко убија, нити краде. Ситуација је за њега постала незгодна.

— Шта ви уопште радите? За три дана нисте ништа донели...

Сарадник из учтивости црвени и замуцкује.

Одлази он у зоолошки врт да види тамошње новости. Напише велику репортажу.

— Ово је написано до сада већ стотину пута. Покушајте са нечим другим.

*

Недељу дана прође без новости.

Нови сарадник је у очајању. Сретне на улици једног пријатеља и почне га молити да му учини једну услугу: да уједе неког пса.

— Шта? Вели овај. Зар мислиш ако си ти полудео да морам и ја?

Одлази увређен и без поздрава.

Сав очајан кружи сарадник улицама. У подне се враћа празних руку у редакцију.

— Где сте ви целог јутра? Кад нисте потребни овде сте, а кад вас човек затреба, нигде вас. Идите да узмете податке у полицији, десила се велика крађа.

*

Сутра у новинама његова прва репортажа. Лед је пробијен. Сад већ лакше дише, али зато сажаљиво посматра сваког новајлију, сећајући се својих мука у почетку.

— Што не идеш кући!
— Жена ми је бесна.
— А зашто је бесна!
— Зато што не идем кући!

— Ја идем још брже кад сам сам.

— Баш добро што не идем с тобом кад сам сам, јер бих морао да тргнем.

Унутрашња ситуација

ЗАГОНЕТКА У ДУХУ ВРЕМЕНА

Авион пушта маглу. А ко хвата маглу?

(Београђани)

САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА

АТЕНЦИОНЕ!

(Пева се на шлагер „Илузионе“)

Атенционе! Атенционе!
Зграби панталоне,
Хватај камионе,
Не чекај авионе.

ХОЋЕ ТИЦА!

Пева се на песму: „Хоће чича хоће рано...“

Хоће тица, хоће, роде,
Хоће тица
да — уводе.
Хоће тица хоће рано
хоће тица полагано.

КРОЗ БЕОГРАД

Интервју са „МАЛИМ ТОШОМ“

Новопеченим бифеџијом

Београд, 26 августа

Ових дана прошао сам случајно кроз пијацу „Смедеревски Ђерам“ и сусрео сам старог, познатог по јевтиним ценама трговца (бакалина) малог Тодора, који је остао, и то у правом смислу без пребијене паре. У разговору упитао сам га са чим се занима.

— Ето, отворио сам мали бифе па ако може да се извучем из пластке. Радња ми се налази на оном истом месту где ми је била и бакалска радња. Са сопственикам сам се изравнао. Но ипак сам постигао успех, јер газда Рака ми је ударио нов патос и прозоре је оправио. Имам неколико муштерија који ме помажу, односно троше моје пиће.

— А како стоје са давањем на вересију?

— А, драги пријатељу, тога више нема, умро коњ. Да је била добра не бих ја дотерао до просјачког штапа.

— Да ли и даље код вас свраћају ваши вересијаши?

— О, да, само сви се они праве Тодори за повраћај дуговања. А што се тиче утрошка алкохола ипак они су први.

— Да ли можете да опстанете?

— Па да видите, посао помало иде, ето спремам се да отворим ново буре вина, и сваком новопридошлом муштерији дам бесплатно (само да лизне) и да сваки да свој суд о мојој способности у винарству.

— А како стоји са вашим ранијим манама, г. Тодоре?

— Више нећу ништа да радим оно што сам чинио, а чинио сам увек само глупости. Жене, карте, девојке... Тога више неће бити у мојој радњи. Уверавам вас. Само изволите и ви свратите. Па ћете и сами видети да сам се много у чему изменио.

ТАЈАНСТВЕНА ТЕТКА

— Тетка, јеси ли и ти била у Нојевој лађи!

— Какво је то глупо питање! Разуме се да нисам!

— Па како се онда ниси удавила!

Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија »Лучев, Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772.

Сваке недеље приша

МУКЕ једног човека

Ушао сам у башту Бајлонијеве пивнице синоћ у седам часова. Лепа башта, мераклијска, нема шта. Музика лагано свира, чисти чаршави, зеленило, под поливен водом, мува нема ама баш ни једне једине, иако их ове године у Београду има безброј... Дакле, сасвим лепо и пријатно, човеку тако пакне малко после дневног рада.

— Келнер, један шприцер! — наручио сам.

Келнер је услужно пожурио да ми донесе пиће. Са леда. Управо ја тако мислим, како ће се тај хладан шприцер слатко да слизне низ моје осушено грло, кад ме неко ухвати за рукав.

Једна девојчица нудила је цвеће.

— Не треба ми — рекао сам.

Она је упорно стајала и даље. Извадио сам банку и дао сам јој. Отишла је.

Дакле, шприцер ће скоро да дође, па шта, ако буде један мало, заслужио сам ваљда још један после тога. Нисам ову мисао чи завршио, а с десне стране стопа појави се један погрбљени чича.

— Уделите који динар...

Дао сам му банку.

Отишао је чича. На вратима се појавио келнер, видим, носи мој шприцер. У два скока био је код мене. Ставио је шприцер на сто. Обухватио сам га целом шаком: сам лед! Затворио сам помало очне капке, хтео сам да уживам у тој златној текућини. Али, био сам прекинут. Појавио се човек из музике са својим тасом. Дао сам две банке бакшиша, човек се пристојно и лепо захвалио и отишао.

И на концу одлучим да попијем шприцер, јер сам већ заиста био јако жедан. Принесох чашу устима, кад ме прекиде у тој светој дужности мали одрпанац:

— Бугарске цигарете, изволите!

— Не треба ми...

— Узмите једну кутију...

— Ама не треба ми..

Једва сам се отресао дечка. Ето, не могу никако да будем две секунде на миру. Не могу мој рођени шприцер да попијем...

Поново сам принео чашу устима.

Испред мене, челом у чело, појавио се један слепи инвалид. Није ни изговорио ништа. Дао сам му две банке. Полако је одгегао до другог стола.

Почела ме ствар нервирати, помало. Хитро сам принео чашу устима. Ох, ох, ох, падна, божанствена текућина првим гутљајем слила се низ грло. Пази, пријатељу, сад други гутљај, исто тако мераклиски... Али, загрцнуо сам се, полио шприцером и закашљао. Онај деран са бугарским цигаретама поново се вратио...

— Изволите бугарске цигарете!

— Губи се! — зарежао сам.

Мали се изгубио. Ја сам почео да отресам капљице шприцера са мог одела. И поново принео чашу да испијем остатак.

Испред мене се одједном створила жена са дететом.

— Млади господине, сирота сам, један динар...

Дао сам јој. Зној ме облио.

Поново сам принео чашу. Аха, иде поново један гутљај, сад ће други...

Али, нажалост. Није ишло. Човек из музике опет се појавио са тасом. Стајао је испред мене као кип, као млади Адонис.

Бацио сам му у тас банку, оставио паре за келнера, оставио непопијени шприцер и изјурио напоље. Нисам се зауставио до Теразија...

— *Које вам цигарете најбоље пријају?*

— *Туђе.*

Добар дијагностичар

Једна несрећна мајка одвела је своју неудату кћерку лекару:

— Господине докторе, изгледа ми, да код моје кћерке није све у реду, јер јој трбух непрестано расте.

Пошто је прегледао, лекар рече:

— Немојте се бојати, госпођо, госпођица има гасове које треба евакуисати.

Неколико месеци после тога срео је лекар госпођу:

— Како сте, госпођо, шта радите?

— Ето, возим гасове моје кћерке, који су се евакуисали прошлог месеца!

Два глуваћа

— *О, здраво Перо, шта радиш. Шеташ ли?*

— *Не, ја шетам.*

— *А тако?! А ја сам мислио да шеташ...*

— *Не, не, драги пријатељу, ја шетам...*

•

Осуђеника на смрт теши свештеник речима из Светога писма и позива га да се покаје. Осуђеник одмахује руком:

— *Шта ми ту причате! За који час ћу лично разговарати с вашим шефом.*

•

— Ниједан пацијент није се досад на мене пожалио.

— Разумљиво, мртви не говоре...

— Замисли, Дарвин је тврдио да људи потичу од мајмуна!

— Зар си га познавао?

ПОЗОРИШТЕ

На вратима извесног позоришта у Београду стајао је натпис: „Пси се не смеју водити у позориште".

Испод тога неки пакостан човек додао: Друштво за заштиту животиња.

— Ах, Милане, како је лепо бити тајно верен. Све ми моје другарице завиде...

ВИЦЕВИ писани маказама

Лекар — вереник

— Јеси ли чула да је Лела раскинула веридбу с доктором Јовановићем?

— Да, он је тражио од ње да му врати све поклоне и послао је рачун за деветнаест посета.

ПАМЕТНО

Неког злочинца осудили на вешање. Како је он у затвору разболео и вешање је морало бити одложено. Кад је оздравио, лекар је суду поднео следећи реферат:

„Осуђеник је оздравио и може поднети вешање без икакве опасности по живот".

— Дакле, ти не верујеш ни у шта!

— Ја верујем само у оно што могу да схватим.

— Дакле, ипак сам у праву.

Барометар

— Да ли је ово Александрова број 9?

— Не, него 99.

— Дакле, ипак сам трезан.

У касарни

Капетан: Да ли ме је ко тражио?

Војник: Јесте господине капетане, један господин је био овде.

Капетан: Са цвикером?

Војник: Не, био је сам.

Добри зетови

Чиновник: Господине шефе, хтео бих да идем на сахрану своје таште.

Шеф, (са уздахом): И ја такође...

ПОРОДИЦА ЗЕЧЕВИЋ

Међу пријатељицама

Мира: Господин Петровић ми је рекао да сам интересантна!

Лепа: И ти хоћеш да се удаш за човека који је тако брзо почео да те лаже.

СПЕЦИЈАЛИСТА

— Како си излечио кашаљ?

— Излечио ми Доктор Пеић.

— Он је специјалиста за катар Сигурно је...

— Не, излечио ме обичним рицинусом.

— Заиста?... и више не кашљеш?

— Не смем ни да помислим.

•

Она: Кад бих ја умрла. ти би тешко нашао жену као што сам ја.

Он: А ко ти каже да бих тражио жену као што си ти?

•

Агроном: Ви примењујете у овом воћњаку сасвим застареле методе. Уверен сам да са овог стабла нисте могли да оберете ни десет килограма крушака.

Сељак: Имате право, јер то није крушка него јабука.

•

Жена: Срам те било! Сваке ноћи долазиш кући мртав пијан!

Муж: А зар тебе није срамота да се сваке ноћи свађаш с пијаним човеком?

Модеран костим за купање

— Како ти се свиђа мој нови купаћи костим!

— А где је!

Писмо малог Јовице

Длаги цика уледнице

ошу да ти несто казем, немој ником да плицас, могло би да не испадне добло знас какав сам малел ја у тим ствалима. Десило ми се несто стласно лепо ја тако идем и добијем сапун од цика дилиса За увал је да Се једном умијем постено остадосмо без сапуна Па онда нисам се ни окленуо а цале ме води у центлалу За Тетстил и тамо добијем бон за стоф и цугехел. Казем цалету ал цу да Будем лаф у новом оделу Има сви да пловлисте ко с,ман од муке кад ме Виде да Упиценим. Онда није се ни цудо Свлсидо, а центлала за Метале мене зове и ја досо да видим Стаце сад од мене а неки цика казе Јовице теби тлеба један добал Бицикл узми који оцес има колико оцес. А ја одма зовнем цалета а он казе мозе ли два бицикла да се добију један да се плода па да длуги буде флај Казе онај цика све мозе колко само оцете јел казе сви беогладски младици могу добити колико оце бицикла и зато се толико бицикла и види по беогладу. и Тако ја добио бицикл. тата Казе сине немас ципеле да плавимо једу молбу за ципеле и тако ја напишем молбу Тлебају ми једне ципеле на тли стикле и неколико блокеа и длаги цика уледнице Они мени све дали. Ето тако добио Сам и сапун од дилиса и Ципеле и Тоцак и одело можда ти мени не велујес, али зива је истина, дабогда клепо ако све то нисам добио у сну. Зато сам био бесан кад сам се плобудио и усто и сад ја влистим ко отоман незнам ста да ладим, ове насе центлале убисе се делеци Молам да тлазим неку зицу па да се и ја солтилам а дотле да сте ми здлаво

Вас Јовица

ТАКВА МУ ЈЕ НАРАВ

Гостионичар: Ваш друг је ужасно пијан. Зашто не иде кући?

Гост: Не знате ви њега. Он иде кући тек онда када више не може да иде.

•

— Уделите ми банку, госпођо, слеп сам.

— Како слеп, кад видите на једно око?

— Па добро, дајте ми онда пет динара!

Осигурала се

— Зашто стављаш на сто вешта-чко цвеће!

— Доћи ће ми у госте вегете-ријанци.

ЛОПОВ НА ЉУ И РЕВНОСНИ ЖАЛИЋ

